

Άμετανόητο παραμένει τό ΠΑΣΟΚ

του Νικολάου Α. Γ. Λιναρδάτου
πρώην βουλευτού

Μέ εξοργίζει τό πολιτικό παιχνίδι όπως παίζεται τόν τελευταίον καιρό, κυρίως από τό ΠΑΣΟΚ. Έξοργίζομαι γιατί υποτιμάται ή νοημοσύνη μου και προσβάλλεται θάναυσα. Αύτή ή καθημερινή επίχειρηση των άρχηγών και των εκπροσώπων των κομμάτων τής αντιπολιτεύσεως νά άμφισβητούν και καταγγέλλουν αύτοστιγμει κάθε άπόφαση, κάθε πράξη ή άπραξία, κάθε άνακοίνωση ή σιωπή τής Κυβερνήσεως δέν είναι δείγμα ύγιους πολιτικής ζωής και επί πλέον πάσχει και από αισθητικής επόψεως.

Τό πιό εξοργιστικό όμως, είναι οι ΠΑΣΟΚοι νά τό παίζουν έξωγήνιοι, σάν νά έφθασαν σήμερα από άλλον πλανήτη. Έξι χιλιάδες έξακόσιες δώδεκα ήμέρες (... και νύχτες) διακυβερνήσεως, και μάλιστα κακής διακυβερνήσεως, δέν σβήνονται μέ μπλάνκο, δέν διαγράφονται από τά κατάστιχα τής Ιστορίας. Τό σημερινό ΠΑΣΟΚ κουβαλάει βαρύτατα προπατορικά άμαρτήματα, ή άπαλλαγή από τά όποια δέν είναι εύκολη υπόθεση. Άπαιτείται μεταμέλεια, ελικρίνεια και χρόνος. Τό ΠΑΣΟΚ φέρει τό βάρος τριών άμαρτημάτων: Του έκφραυλισμού τής έλλαδικής κοινωνίας, τής άπονεκρώσεως τής οικονομίας τής χώρας, του βιασμού τής έλληνικής γλώσσας.

Γράφοντας για έκφραυλισμό, άναφέρομαι στο παράδειγμα τό όποιο έδωσε στην κοινωνία μέ τήν άχαλίνωτη συμπεριφορά και τή χλιδή τής διαβιώσεώς τής ή κυβερνητική, πολιτική και κομματική ήγεσία του ΠΑΣΟΚ. Μοναδική άρχή επικρατήσασα από τήν πρώτη διακυβέρνηση του «κινήματος» ή άκραία έγωιστική ιδιοτέλεια. Ο άμοραλισμός άντικατέστησε τίς παλαιότερες άστικές άξίες τής δημιουργικής περιπέτειας, τής φιλοπονίας, τής χαράς τής δουλειάς, τής έντιμότητας, τής φιλοπατρίας. Έπιτρέπεται ή δωροληψία, φθάνει νά μήν υπερβαίνει -κατά περίπτωση- τά πεντακόσια έκατομμύρια δραχμές. Και ή διαφθορά λαμβάνει τριτοκοσμικές διαστάσεις σε έκταση και βάθος. Γκρεμίζονται οι θεσμοί και ή λαϊκισμός επιβάλλεται ως ή κυρίαρχος τρόπος και μέθοδος άσκήσεως πολιτικής. «Δέν ύπάρχουν θεσμοί παρά μόνον ό λαός», άνεφώνησε ό Άνδρέας Παπανδρέου σε προεκλογική του όμιλία στην Κοζάνη τόν Μάιο 1989. Για νά μή λησμονιόμαστε.

Γιά τή νέκρωση τής οικονομίας τής χώρας θά άρκεσθώ σε κρίσεις του καθηγητή κ. Τάσου Γιαννίτη, διατελέσαντος οικονομικού συμβούλου των πρωθυπουργών Παπανδρέου και Σημίτη και ύπουργού στην κυβέρνηση Σημίτη, περιεχόμενες στο πρόσφατο βιβλίο του «Η Ελλάδα και τό Μέλλον». Η διατύπωση των κρίσεων είναι μετρημένη, ήπια -νομιζω όμως πώς δέν αφήνει καμιά άμφιβολία για τό μέγεθος του έγκλήματος: «Δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια άργότερα ύπάρχει άκόμη ή άνάγκη μιάς κριτικής άποτίμησης τής σοσιαλιστικής διακυβέρνησης. Σε ό,τι άφορά τήν περίοδο 1981-89 ή κυρίαρχη άποψη από κυβερνητικής πλευράς φαίνεται νά κλίνει προς τό άρνητικό ίσοζύγιο. Δύσκολα θά βρει κανείς άξιόπιστες οικονομικές αναλύσεις που στηρίζουν τήν οικονομική πολιτική τής περιόδου εκείνης».

Ο συγγραφέας διαπιστώνει πώς συνδικαλιστές, εργαζόμενοι, ύπουργοί, πολιτικές ήγεσίες και κομματικά στελέχη εύθύνονται για τήν κατασπατάληση πόρων, που θά μπορούσαν νά στηρίξουν κοινωνικές και άναπτυξιακές δράσεις. Άλλο διατυπώνεται ή παρατήρηση ότι οι οικονομικές επιλογές τής κυβερνήσεως του Άνδρέα Παπανδρέου έδημοούργησαν έντονα άρνητικά φαινόμενα και έξελίξεις μέ σοβαρές επιπτώσεις στην πολιτική ζωή τής χώρας και στη δυναμική άναπτύξεως στην Ελλάδα. Άλλά τώρα τό ΠΑΣΟΚ κατηγορεί για τά οικονομικά χάλια μας τήν σημερινή κυβέρνηση! Μας φταίει ή άπογραφή! (Όποια ύποκρισία!).

Σχετικά μέ τόν βιασμό τής νεοελληνικής γλώσσας, μιά σύντομη παρατήρηση. Τό ΠΑΣΟΚ για λόγους κομματικής ιδιοτέλειας (νά παραπλανήσει άριστερους ψηφοφόρους) επέβαλε μέ τήν ισχύ τής άλαζονείας και του άυταρχισμού του τή γλώσσα των κομμουνιστικών έντύπων (Ριζοσπάστης κ.ά.), ένα είδος Newspeak (βλ. «1984» του G. Orwell), όπου στις λέξεις προσδίδεται άλλο, νέο νόημα και οι έννοιες επενδύονται μέ νέες έκφράσεις.

Κατά τής γλώσσας μας επενοήθη και άλλο σχέδιο, τεθέν σε έφαρμογή μέ τόν πιό αντιδημοκρατικό και άυταρχικό τρόπο. Έννοώ τήν έπιβολή του μονοτονικού τή νύχτα τής 11ης Ιανουαρίου 1982, όταν ή Βουλή (έτσι άπλά) άπεφάσισε χωρίς καμιά προεργασία, χωρίς καμιά προηγούμενη συζήτηση, χωρίς τή γνώμη του έλληνικού λαού, νά αλλάξει τόν προαιώνιο τρόπο γραφής τής έλληνικής γλώσσας. Η ψηφοφορία εκείνη τή νύχτα έγινε παρόντων καμιά τριανταριά βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, οι όποιοι έχρισαν έαυτούς πλειοψηφία επί τριακοσίων μελών του κοινοβουλίου.

Αυτά ως προς τό παρελθόν. Και για νά συμπληρώσω τόν κύκλο αυτών των σκέψεων επανέρχομαι στο εισαγωγικό μου θέμα, στον έξοργιστικό τρόπο, μέ τόν όποιον τό ΠΑΣΟΚ αντιπολιτεύεται σήμερα τήν κυβέρνηση. Μήν άυτοσπατώμεθα. Τό ΠΑΣΟΚ παραμένει βασικά τό ίδιο (όπως τό ίδιο παρέμενε και επί διακυβερνήσεως Σημίτη - και δέν τόν άφησε νά προωθήσει καμιά άναγκαία μεταρρύθμιση). Οι ίδιες μέθοδοι, οι ίδιοι άνθρωποι, ή ίδια νοοτροπία, ό ίδιος έναγώνιος έρωτας μέ τήν έξουσία, τό κάνουν πολύ δύσκολο νά πιστέψει κανείς όσα δειλά εύαγγελίζεται ό άρχηγός.

Γιά νά πείσει ό κ. Γιώργος Παπανδρέου ότι κάτι αλλάζει στο ΠΑΣΟΚ πρέπει οι πράξεις και ή πρακτική νά επιβεβαιώνουν αυτά που κατά καιρούς έκφέρει, όπως π.χ. τά περι σκανδιναβικού μοντέλου. Τό μοντέλο αυτό, όπως κάθε πολιτικό μοντέλο, έχει δύο σκέλη, τό άναφερόμενο στην κυβέρνηση και τό άναφερόμενο στην αντιπολίτευση. Όπως πολιτεύεσαι στο ένα, έτσι θά πολιτευθείς και στο άλλο. Στις Σκανδιναβικές χώρες έχει άρκετές φορές συμβεί νά άσκούν έξουσία κυβερνήσεις μειοψηφίας, που σημαίνει πώς ή αντιπολίτευση παρέχει ψηφο έμπιστοσύνης και σε μειοψηφούν κόμμα.

Έδώ τό ΠΑΣΟΚ άμφισβητεί από τήν ήμέρα σχεδόν των εκλογών τό δικαίωμα παραμονής στην έξουσία μιάς κυβερνήσεως που προσφάτως έξελέγη μέ μεγάλη λαϊκή δύναμη και ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Νά παραιτηθεί λοιπόν ή κυβέρνηση, γιατί ούτως έδοξε τώ Παγκάλω ή τώ Άθανασάκη; Μέ συγχωρείτε, αλλά μέ σκανδιναβικά κριτήρια ή άσκούμενη σήμερα από τό ΠΑΣΟΚ αντιπολίτευση θά χαρακτηριζόταν πολιτικός κανιβαλισμός.